

Doina voinicească

Vasile Alecsandri

Frunză verde șapte brazi,
Fost-am noi vreo șapte frați
Ș-au pierit cinci într-o marți,
Și rămas-am numai doi
De umpleam lumea de noi,
Ș-a pierit unu-ntr-o joi,
Și rămas-am numai eu,
De arde sufletul meu,
Frunză verde siminoc,
De scârbă, de mare foc,
Stau în codru și gândesc
Ce să fac ca să trăiesc?
Să m-apuc de plugărie,
Ori s-apuc în haiducie?
Măiculiță, ce m-oi face
Plugăria că nu-mi place,
Că de când eram eu mic
Aveam semne de voinic.
În loc să mă leg de sapă
Eu duceam murgul la apă,
Iar când murgul necheza
Doru-n mine se trezea,
Dor de codru înverzit,
Cum e bun de voinicit.
Când eram de șapte ani
Luam miei de la ciobani,
Fără plată, fără bani.
Când eram de optsprezece,
Cercam vinul dacă-i rece,
Pivnița de-i răcoroasă,
Crășmărița de-i frumoasă.
Când eram de douăzeci,
Mă legam de turci, de greci
Și de capete-i scurtam
Și aleanu-mi ușuram.
Dar acum sunt om stătut,
Și pățit, și priceput
Și văd bine că-i dat mie
Ca să mor în haiducie.